

kdaj zadnji trenutek njiju življenja, zatisnila bodeta pokojno oči. Ponesó ju tam na pokopališče k beli cerkvici, kjer bodo počivale njiju kosti v bližini domače hišice. Sin jima bode postavil križ, hčerka jim bode zasadila cvetlice, a stari mogočni lipi tam na pokopališču bodeta sipali na njiju grob listje in cvetje . . .

Janko Barle.

Tudi — angelček!

Videl sem jo 10. dne preteklega meseca . . . Oh, da bi jo bili videli in poznali tudi vi, ljubi otročiči, ne mogli bi se več ločiti od nje. — In tudi jaz sem se težko . . .

Še danes mi plava Vidina podoba pred očmi, in ne morem si kaj, da bi tudi vam ne povedal saj nekoliko njenih vrlin. Čujte torej!

Vida je bila pravi angelj v človeški podobi. Stela je nekaj nad dve leti, pa je bila tako čila, ljubezniva in mila, da se je na mah prikupila vsakemu. — Izgovarjala je le nekoliko besedij, pred vsemi »ata« in »mama« s tako nežnostjo, kakoršna je samo nedolžnosti lastna . . . Kadar so molili doma stariši, bratci in sestrice, sklepala je tudi ona ročice in pregibala ustnice, kakor je to zapazila na drugih.

In kakó nezamerljiva in kako blagega srcá — ako se sme takó govoriti o otroku — bila je Vidka. — Često, ko so sedeli znanci njenega ateja v sobi, prigodilo se je, da jo je kateri preostró ogovoril, ali celo odpodil iz sobe. — Šla je potrta in žalna stran. Ali dolgo ni mogla prestatí takó. Povrníla se je. Približala se je dotičniku, kateremu se je bila zamerila, prišla ga za roko in mu zrla nepremično v obraz. Tudi največjemu trdosrčnemu bi se moralo omečiti srce ob tem pogledu. In ko ji je pokazal, da ni nič več nevoljen, zasmejal se je njen obraz in sama ni vedela, kako bi pokazala svoje detinsko veselje. In sprava je bila gotova . . .

Otroci že v zgodnji mladosti kažejo svoje lastnosti. In da so vsi pričakovali od Vide le kaj dobrega, Bogú in ljudem všečnega, razume se samo ob sebi. — Ali svet je hudoben. Blagor mu, ki še ni stopil na njegovo trnjevo pot! Mnogokrat se zgodi, da najboljši otroci postanejo pozneje najslabši, popačeni ljudje. Srečen pa, kdor si je ohranil nedolžno srcé tudi za bodočnost! —

Od Vide pričakovali smo najboljših uspehov: vendar pred njo se je šele odpiral pogubni svet. — Toda vsevedni Bog je hotel drugače; in češčen bodi! . . .

Ljubili smo jo; a veliko bolj jo je ljubil Bog, ljubila Marija, ljubili angeljčki Božji. — In predno se je rožica v popju razvila v rožo, presadil jo je On v rajski vrt, v domačijo večne sreče in nekaljenega miru . . . Kakor bi se že igrala z angeljčki v svetih nebesih, po-

slušala njih milo petje, kakor bi se hotela odtegniti še zadnjemu pogledu v svet, zaprla si je oči — sama . . . In tako se je zasnivala v večni sèn — — —.

Tako sem videl 10. marca. Z rajskim nasmehom na bledih licih je ležala Vida kakor angeljček na posteljici. Kar misliti si nisem mogel, da je res — mrtva. Tako ljubezniva je bila še v smrti! — Venec iz belih cvetic obsenčeval je njeno čelo, rmeni njeni lasci pa so se svetili v sveč svetlobi. V sklenjenih rokah pa je držala rožni venec in šop cvetic, kakor da bi jih hotela nesti v nebó v dar svoji Materi Mariji. — Kot angeljček v nebesih časti in moli Bogá sedaj, in prosi tudi za vas svojega Jezuščka . . .

Lep pogreb, dolga vrsta pogrebcev in mnogi venci pa so jasno pričali tudi tujcu o priljubljenosti Vide — otroka. — Da bi vam bila v vzgled! *A. Peterlin.*

Pred zibelko.

O, ti otročiček zali,
K nam iztezaš se zaspan,
Vsak te ljubi, vsak te hvali,
Da si priden noč in dan.

Zunaj hočemo skakati,
Igro spremljaj petje, smeh,
Saj so nam dejali mati,
Da ni igra takšna greh.

Glej, ob tebi mi smo zbrani,
Ki starejši smo, ko ti,
Kaj ležiš, le hitro vstani,
K igri nam se že mudí!

Vstalo bi, a še preslabo
Dete si, zatorej naj
Nésemo na vrt te s sabo,
Kjer cvetè nam pómlad zdaj.

V venec zviijemo zelenje,
Vmes upletemo ti cvet:
Vidiš, tako je življenje
Srečno naših mladih let!

— 11 —

